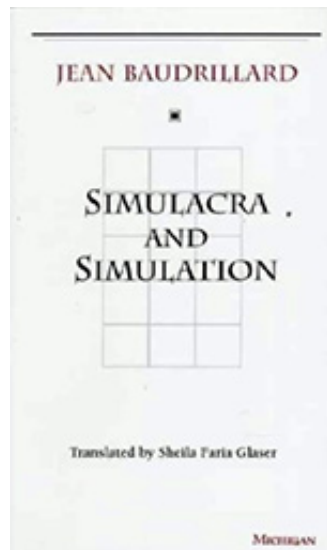

Jean Baudrillard - Simulacra and simulation

Baudrillard is het meest bekend als een mediatheoreticus en soms lastig te volgen filosoof of socioloog, die zich bezig hield met zaken als 'realiteit' en 'communicatie'. Veel wat over hem online geschreven is in het Nederlands slaat de plank mis: zoals de misleidende info op [mens en samenleving](#) of de eenzijdige en ongenueanceerde beschrijving op [de nederlandstalige wikipedia](#). Voor een introductie kan je beter terecht bij Engelse pagina's zoals die van de [Stanford Encyclopedia](#). Daarin wordt de centrale boodschap van het hier besproken boek als volgt wordt geformuleerd: *"...economics, politics, social life, and culture are all governed by the mode of simulation, whereby codes and models determine how goods are consumed and used, politics unfold, culture is produced and consumed, and everyday life is lived."* Wat op het eerste gezicht misschien een overdreven claim lijkt (je kan je afvragen: toch lang niet al dat alles is gecodeerd of gemodelleerd?) blijkt na het lezen van het boek toch wel een relevant uitgangspunt voor vandaag de dag. En op zijn minst zou je je af kunnen vragen of in het onderwijs (dan) wel genoeg wordt stilgestaan bij alle codes en modellen (regels, waarden, normen, gebruiksvoorschriften, gebruiken, gedachten, dromen, formats, 'frames', beelden, slogans, refreinen, enz) en waar die naar verwijzen of voor dienen. Baudrillard denkt dat die misschien vooral naar elkaar verwijzen, dat er niets meer buiten te vinden is. En dat heeft verstrekkende gevolgen. Zowel voor ons leven, als voor de filosofie, voor de politiek, het sociale domein, en ook bijvoorbeeld ons denken. Baudrillard heeft wel wat van [Nietzsche](#) in de manier waarop hij vrijwel alles wat we normaal vinden aan het wankelen brengt.

Ik bespaar u hier de grote filosofische reikwijdte van Baudrillards denken en de complicaties van zijn denken voor de filosofie. Ik ga in op de specifieke teksten over onderwijs uit zijn waarschijnlijk bekendste boek 'Simulacres et simulation' (1981) waarvan hier uit de Engelse vertaling 'Simulacra and simulation' (1994) quotes zijn overgenomen. Het zijn teksten die ergens het midden houden tussen de [situationistische kritieken op de universiteit](#) en het gevoelige serieus nemen van het kind

door Walter Benjamin.

Om bij de universiteit te beginnen: daar is weinig meer van over. Baudrillard ziet ruïnes, zoals ook [Haworth die recent weer beschreef](#), maar Baudrillard is misschien nog radicaler aangezien hij dit ook voor de macht (onder andere de overheid) in het algemeen een goede beschrijving vind. De ruïnes zijn grootser en imponanter. De overheid, de universteit, de macht, de economie: het is voor Baudrillard allemaal helemaal helemaal niet meer functioneel, het doet er niet meer toe. De universiteit met zijn diploma's en kennisproductie is helemaal niets meer waard. Het is een soort non-werk, wat binnen de universiteit plaatsvind. Baudrillard haalt het in zijn boek allemaal onderuit.

The university is in ruins: nonfunctional in the social arenas of the market and employment, lacking cultural substance or an end purpose of knowledge. Strictly speaking, there is no longer even any power: it is also in ruins.

We moeten volgens Baudrillard hier geen oplossing voor vinden en vooral niet iets nieuws bouwen op die puinhopen. We moeten vooral niet een nieuw ideaal zoeken voor onze universiteiten of kennisproductie. Het geheel is volgens Baudrillard aan het rotten (hij gebruikt die term meermaals). En dat rottingsproces is waar we bij stil moeten staan. Het verrotten van de universiteit is namelijk een symbolisch mechanisme wat veel schade kan veroorzaken. En die schade is in zekere zin wenselijk. Baudrillard zoekt naar een gewelddadig, weerbarstig omkomen van de universiteit - die de maatschappij als geheel doet vallen. Baudrillard spreekt hier de taal die je kan associëren met ['68 in Parijs](#), maar zonder een revolutionair of utopisch ideaal aan te hangen. Het enige belang voor hem is de universiteit niet langzaam en rustig te laten afsterven, maar er een overhaast en tumultueuze ondergang van te maken. Het rottingsproces moet worden versterkt, geaccentueerd: *"Only what precipitates rotting, by accentuating the parodic, simulacral side of dying games of knowledge and power, has meaning."* Geen staking of demonstratie, maar iets veel weerbarstigers en aanstekerigers.

It is necessary to transform this rotting into a violent process, into violent death, through mockery and defiance, through a multiplied simulation that would offer the ritual of the death of the university as a model of decomposition to the whole society, a contagious model of the disaffection of a whole social structure, where death would finally make its ravages, which the strike tries desperately to avert, in complicity with the system, but succeeds, on top of it all, only in transforming the university into a slow death, a delay that is not even the possible site of a subversion, of an offensive reversion.

Een staking regeneert het idee van een ideale universiteit, als een soort kritisch alternatief, als therapie. Het doet dromen van permanente en democratische kennis of begrip. Specifiek voor alles wat een retoriek hanteert van een specifiek probleem binnen het onderwijssysteem zoals we dat

kennen, wat tot halt moet worden gebracht, wat vervolgens een alternatief biedt - denk aan pedagogie, aandacht voor persoonsvorming, democratie, humanisme, nieuwe leermiddelen en volgsystemen, personalisering van het leren, enz. - is strategie van het systeem zelf. Anti-pedagogie als het bewijs van zoiets als pedagogie. Alle pleidooien voor 'subjectificatie', bewustwording, 'conscious raising' ziet Baudrillard dus als in lijn met juist het systeem van 'overproduction and regeneration of meaning and speech'. Waar we echter voor beducht moeten zijn, is dat de universiteit zijn eigen ondergang simuleert. Dat het net doet alsof. Net als de hele maatschappij, bedrijven, overheid, die ergens ervan kunnen profiteren als ze doen dat de hele politiek aan het einde komt, of de maatschappij op springen staat. Laat je niets wijs maken: dit is juist een hele slimme zet van diezelfde politiek of van die maatschappij die zo alle negativiteit en kritiek pareert.

Wat Baudrillard wil is de dingen op scherp zetten, een symbolische aanval doen. Zo komt hij tot harde uitspraken, als 'pedagogische incest' als beschrijving van wat in zijn ogen een beschrijving is van wat de plaats inneemt kennisoverdracht. Beschimpender kan je het waarschijnlijk niet vinden. Dit is misschien wel de hardste aanval op onderwijs die er maar kan bestaan. En precies dat is waar Baudrillard voor gaat, een noodzakelijk radicaal soort theoretisch offensief.

"The exchange of signs (of knowledge, of culture) in the university, between "teachers" and "taught" has for some time been nothing but a doubled collusion of bitterness and indifference (the indifference of signs that brings with it the disaffection of social and human relations), a doubled simulacrum of a psychodrama (that of demand hot with shame, presence, oedipal exchange, with *pedagogical incest* that strives to substitute itself for the lost exchange of work and knowlegde)".

Gelukkig, zo zou je met Baudrillard nog kunnen stellen, hebben de kinderen (leerlingen, studenten, scholieren) het wel door en hebben zij hun effectieve manieren gevonden om alles te weerstaan. Op alle niveaus weten zijn weerstand te bieden, zowel door zich te verzetten, onverschillig te doen, te 'puberen' en tegen de opvoeders in te gaan, als door zich op andere momenten overduidelijk ondergeschikt te maken als kind en zo weigeren als verantwoordelijk persoon aangesproken te worden. Ze zoeken op twee tegengestelde maar beide noodzakelijke manieren. En dat is maar goed ook, gezien Baudrillards stringente blik op het onderwijs. Juist de kinderen lijken het lichtpuntje dat Baudrillard ons biedt: als voorbeeld van verzet op alle mogelijk niveaus.

Children are simultaneously required to constitute themselves as autonomous subjects, responsible, free and conscious, and to constitute themselves as submissive, inert, obedient, conforming objects. The child resists on all levels, and to contradictory demand he responds with a double strategy. To the demand of being a object, he opposes all the practices of disobedience, of revolt, of emancipation; in short, a total claim to subjecthood. To the demand of being a subject he opposes, just as obstinately, and efficaciously, an object's resistance, that is to say, exactly the opposite: childishness, hyperconformism, total

dependence, passivity, idiocy. Neither strategy has more objective value than the other. The subject-resistance is today unilaterally valorized and viewed as positive - just as in the political sphere only the practices of freedom, emancipation, expression, and the constitution of a political subject are seen as valuable and subversive. But this is to ignore the equal, a without a doubt superior, impact of all the object practices, of the renunciation of the subject position and of meaning - precisely the practices of the masses - that we bury under the derisory terms of alienation and passivity. The liberating practices respond to one of the aspects of the system, to the objects, but they do not respond at all to the other demand, that of constituting ourselves as subjects, of liberating ourselves, expressing ourselves at whatever cost, of voting, producing, deciding, speaking, participating, playing the game - a form of blackmail and ultimatum just as serious as the other, even more serious today.